

[Marianne Jelved]

meget godt eksempel på, at det, det i virkeligheden handler om, når man laver finanslov – eller rettere *også* når man laver finanslov – er, at det er et krav om prioritering, prioritering og atter prioritering. Det er desværre kun i »Flugten til Amerika«, at pengene hænger på træerne, men sådan er vilkårene.

Tilsammen er disse linier i finansloven udtryk for det, vi kalder en modkonjunkturpolitik, og ideen med den er, at vi øger og fremrykker investeringer, tilskynder især til private investeringer i perioder med lavkonjunktur, og når konjunktoren vender, skal aktivitetsniveauet på de områder ned igen. Dermed bliver investeringer af den type en slags buffer over for ledigheden og konsekvenserne af lavkonjunktoren. Et sådant princip er ret afgørende for Det Radikale Venstre.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt om de almindelige driftsudgifter. De er jo samlet set steget en smule for 1993. Det er ikke bare finansloven isoleret set, der har bidraget til det, det er også kommunernes og amternes budgetter for 1993. I den økonomiske oversigt for december 1992 er der på s. 17 en tabel, der viser, at det samlede offentlige forbrug stiger i 1993 med 2,2 pct., mens bruttonationalproduktet stiger med 2,6 pct. Nu er det samlede offentlige forbrug i den linie jo udtryk for alt offentligt forbrug, og derfor er tallene ikke gode nok til det, jeg vil sige nu – jeg vil gerne tage det forbehold – men alligevel vil jeg gerne bruge tallene til at illustrere, at hvis det var sådan, at statens, kommunernes og amternes samlede offentlige forbrug reelt var steget 2,2 pct. fra 1992 til 1993 og bruttonationalproduktet med 2,6 pct., ville vi finde, at det var en uansvarlig udgiftspolitik.

Vi vil imidlertid gerne sige: Vi er kommet i en situation, hvor der er et bedre råderum for den økonomiske politik. Vi står ikke dogmatisk fast på, at udgiftspolitikken skal være nulvækst. Vi mener, at der alt andet lige godt kan være råderum for en smule vækst fremover, men vi vil fastholde kravet om, at stigninger i den almindelige samlede offentlige udgiftspolitik skal ligge i underkanten af væksten af BNP. På sigt vil det give et lavere udgiftstryk og dermed forhåbentlig også et lavere skattestryk, og det mener vi at man kan styre. Det er væsentligt for os at fastholde, at der skal være nogle rammer for den økonomiske politik, ellers er det ikke til at styre disse ting, og det er heller ikke til at prioritere ordentligt.

Derfor er det selvfølgelig også utrolig utilfredsstillende, at kommunerne og amterne ikke holder de aftaler, de indgår. Det mener jeg at vi bliver nødt til at interessere os for i det kommende år.

Der er som sagt mange gode elementer i finansloven, og vi er selvfølgelig også meget glade for og vil gerne sige tak til de øvrige partier for, at det lykkedes at få gang i miljø- og katastrofefonden allerede fra 1993. Jeg mener, det er et vigtigt skridt, det er et vigtigt signal, og det er udmærket, når man skal se lidt pragmatisk på det, at vi starter med 100 mio. kr. i 1993, for det tager nogen tid at løbe sådan et nyt område i gang.

Med finanslov 1993 er der altså taget hul på løsningen af nogle problemer, men der er sandelig også problemer, der ikke er løst endnu. Der er dagpengereform og arbejdsmarkedsreform, som andre ordførere har været inde på, og vi fortsætter forhandlingerne. Vi vil gøre, hvad vi kan fra radikal side for, at det lykkes at komme igennem med nogle egentlige strukturreformer. Skattereform inklusive miljøafgifter venter. Der er det centralt for Det Radikale Venstre, at marginals-katten kommer ned, og at vi virkelig får slået fast, at det handler om at sænke skatten på arbejde og blandt andet finansiere det ved flere miljøafgifter, men også ved at skabe et bredere beskatningsgrundlag. Det vender jeg lidt tilbage til.

Boligpolitikken støder vi ind i ved hver finanslov. I hvert fald de gange jeg har været med til at lave finanslov, og det er dog snart nogle, har boligpolitiske områder været en utrolig besværlig del, og det er næsten ikke til at blive ved på den facon. Vi ville godt foreslå, at man tog fat i det boligpolitiske reformarbejde meget hurtigt. Det er ikke noget, der kan løses i forbindelse med finanslovforhandlinger i oktober-november måned.

Vi venter også på en folkeskolereform.

Vi er dybt interesserede i at få 4-års-aftaler i stand på privatbaneområdet, på DSB-området og for vejvæsenet. Det er den vej, vi skal gå for at styrke de områder ved at give dem mulighed for bedre rammer til at arbejde mere selvstændigt og fleksibelt og dermed øge kvaliteten og servicen over for brugerne, og derfor vil vi blive ved med at presse på. Vi er lidt ærgerlige over, at det ikke lykkedes at komme igennem med 4-års-aftaler inden nytår.